

PESMI

Nevin Birsa

V NOCI

Zameglila si se v mojih očeh
zamenjala si beločnico z zahajajočim soncem
in roke s trpkim vonjem vrb.

Ko odpelje vlak,
zaniham na stopnišču
in kolovratim med skoraj oranžnimi krogi neona.
Zaiskrim se v električnih stikih žic,
padam med kavarne in solzeče stanjšane dlani,
med čarobna, ozka grla svita
in mraka,
ki klokota nad mojimi grebeni,
nad menoj —
o srhke kite, ne pozabim vas,
o oči, v katerih bom umiral življenje za življenjem,
trepetal noč za nočjo,
o steklo na mojem čelu, v vejah rok,
o reke trotoarjev, medeninastih kljuk,
o pljusk
nad menoj
pod menoj.

Ti pekoča, neumrljiva zver,
ki mi tržeš prsi,
ki mi umiješ obraz,
o noč,
nebotičniki, ki se iščete v mojih prekatih,
o grenka pest in mrtvo jutro,
o siva ptica in mehkobno listje,
o luč, tema in bela stegna,

noč, noč, noč,

spet sem nad teboj,
gledaš me, grebeš me v sinje nebo,

tajaš pregraje sonca,
tišaš tihe poldneve in zamotane krivulje zvezd,
zaneti, zaneti novi svet v mojih dlaneh,
zaneti iz uvelih lis lesa
bleščeče curke ozvezdij,
pregrizi elipsaste trebuhe avtomobilov
in oblakov,
razprši zenice nuklearnih temin,
potem pridi in se na mojih prsih
odpočij do naslednjega svita sanj.

NOČ

Ne joči, pretakajoča noč!
Ne brskaj oglja,
žareča noč, kot bakla mojega upanja,
kot stanjšana, o, tako stanjšana nit,
moje prvo sonce,
moj zadnji utrip,
moja slast, čarobne sanje,
noč, noč, noč!
vzklikni do kričečih tančic,
padaj z močjo meteorjev
in rasti s pozvanjanjem rastlin,
zaigraj v moji prodajalni
kot deklica ob joux-boxu,
odkopavaj drobovje
in zakopavaj črne krste,
košček za koščkom,
drobec za drobcem.
O kopja, ki se grmadite v nosilcih mostu,
usmerjena proti nebu,
o blisk,
balet tvojih las,
ko se prihaja zima gret
k tvojim prsim, za gladino nižjim od sonca,
k tvojim prsim, o
k tvojim prsim, o
kresnice netijo noč.
In luna jo ugonablja.

PONOČI

Večer nameče goro skal v moje prsi
in proti polnoči se tajajo
in padajo z neskončno širino
skozi zeleno rastlinje
oči.

Polne sivega molka se brleče
iskrijo v nerazumljivo slast
in bolečino
in ta sij izžarevajo iz mojih zavozlanih ust,
s katerimi se poigrava veter.

Prižigajo se velika morja,
udarjajo v bregove Islanda,
pretakajo se skozi Bosporno ožino,
med modrimi svetovi neba
izginjajo proti jutrom,
a še zmerom je tema, tema.

Vstanem.
Mimo vozijo avtobusi in roke
visijo čez nebo.
Roke, to so moje roke,
vzkliknem,
moje, moje roke, pogledjte vendar,
moje roke.

Večer, v večer škrobota večer.

SEVERNICA

Potem se vrni, zvezda severnica!

Vrni se iz oddaljenih prerij molka.
Vrni se iz poljan pršečega mraza
Pride kakor orkan utripajoče magme,
ki je stoletja tlela v drobnih prsih.
Pridi kakor plašno jutro trobente.

Potem se vrni, zvezda severnica!

V mrzlem večeru prisij
v bolečo tišino.
Raztrži srce, ki je pripravljeno
raztresti pepel
drobnih zvokov.
Z ukrivljene dlani, ki ti jo ponujam,
vsrkaj preproge zelenih alg morja.
Morje!
V nedoumljivi želji
želiš vzkipeti
pod obok utripajočih upov,
ki ti jih je ukresnil sončni dan.

Potem se vrni, zvezda severnica!

Položi mi na ustnice glas
iz osrčja zemlje.
Razkrij mi pot,
ki me bo zibala
v pokrajini ognja.

Potem se vrni, zvezda severnica!

V zenicah se prebuja klorofil.

Potem se vrni, zvezda severnica!